

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Η κοινή γνώμη και το δημοψήφισμα

ΤΗΣ ΑΛΚΜΗΝΗΣ ΨΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

» **Δημοσκοπήσεις** και πάλι, πάνε κι έρχονται. Σε μια από αυτές, που παρουσιάστηκε στην εκπομπή «Ιντριγκα» με την Έλλη Στάη, είδα με κατάπληξη ότι η πλειοψηφία των πολιτών δεν θέλει το δημοψήφισμα. Ταυτόχρονα, η πλειοψηφία είναι υπέρ ενός συμβιβασμού με μνημονιακά μέτρα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Η κοινή γνώμη και το δημοψήφισμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

Γεννάται λοιπόν το ερώτημα, για ποιον λόγο ψήφισαν οι πολίτες την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ; Τι ακριβώς είναι αυτό που καταγράφει η λεγόμενη «κοινή γνώμη»; Στην προσπάθειά μου να απαντήσω σε αυτό το ερώτημα, σκόνταψα στην κοινή λογική, που φαίνεται ότι απέχει πολύ από την κοινή γνώμη. Η κοινή λογική λέει ότι αν ο λαός ήθελε μνημονιακά μέτρα, δεν θα έπρεπε να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ, αλλά σαμαροβενιζέλους, που τα είχαν στο τσέπακι τους. Η κοινή γνώμη, αντίθετα, λέει «απελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο», δηλαδή το πικρό ποτήρι της ευθύνης. Αν η κοινή γνώμη τασσόταν υπέρ του δημοψηφίσματος για να εκφράσει την άποψη ότι προτιμά τα μνημονιακά μέτρα από τη ρήξη, η κοινή λογική θα συμφωνούσε.

Το συμπέρασμα που προκύπτει από αυτή την αντίφαση είναι ότι, δυστυχώς, ο λαός μας δεν είναι έτοιμος να αναλάβει τις ευθύνες του. Χρόνια τώρα, ακολουθούσε παθητικά τους εκάστοτε αρχηγούς, διαπαιδαγωγημένος στη διαμεσολαβητική δημοκρατία. Ψήφος κάθε τέσσερα χρόνια, και κάναμε το καθήκον μας. Το πρόβλημα είναι ότι η Δημοκρατία δεν είναι ένα απλό καθήκον. Είναι, υποτίθεται, μια διαδικασία συμμετοχής των πολιτών στις αποφάσεις που ορίζουν

το μέλλον ενός λαού. Τι νόημα έχει η λαϊκή ετυμηγορία, αν αφήνει τους ανθρώπους που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν τον λαό να υπόσχονται λαγούς με πετραχήλια πριν τις εκλογές και να ξεσαλώνουν ατιμώρητα εις βάρος του λαού όταν καθίσουν στις καρέκλες τους;

Οι σκέψεις αυτές με οδήγησαν να δω το σύστημα δημοκρατίας που ίσχυε στην αρχαία Ελλάδα: Στην αθηναϊκή δημοκρατία, οι Αθηναίοι πολίτες δεν εξέλεγαν αντιπροσώπους, όπως συμβαίνει σήμερα. Αντιθέτως, λάμβαναν οι ίδιοι αποφάσεις νομοθετικού και εκτελεστικού περιεχομένου. Για τα σημαντικά ζητήματα της πόλης, διενεργούνταν δημοψηφίσματα. Στην ψηφοφορία χρησιμοποιούνταν σφαιρίδια βαμμένα άσπρα και μαύρα για το «ναι» και το «όχι» αντίστοιχα, τα οποία έριχνε ο κάθε πολίτης με τη σειρά σε ένα μεγάλο πιθάρι, το οποίο έσπαγαν στη συνέχεια για να γίνει η καταμέτρηση. Το σύστημα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όπως διαβάζω, είναι ξενόφερτο και καθιερώθηκε μετά την απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό.

Έκτοτε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Εποχές μεγάλων πολιτικών συγκρούσεων, πόλεμοι, εμφύλιοι, καταστροφές, δικτατορίες. Και ήρθε η μεταπολίτευση, με τις μεγάλες προσδοκίες. Και άρχισε το σύστημα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας να λειτουργεί με την υποσχαιολογία, τη λαμογιά,

τα ψέμματα και τις προδοσίες του λαού από τους διά αναθέσεως εκπροσώπους του. Κι όταν οι πολιτικοί μας εκπρόσωποι τα έβρισκαν σκούρα, επιστράτευαν το όπλο του φόβου και της προπαγάνδας. Κι ο λαός, διαπαιδαγωγημένος στην υποταγή, «μασάει», όπως φαίνεται, και στον φόβο και στην προπαγάνδα, σαν ανώριμο παιδί που άγεται και φέρεται από τις φοβέρες του μπαμπά και τις γαλιφιές της μαμάς.

Σήμερα, για πρώτη φορά, με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, έχουμε τη μεγάλη ευκαιρία να ξεπεράσουμε ως λαός την εθελόδουλη και παθητική νοοτροπία που, μέσω της λεγόμενης «κοινής γνώμης», μας έριξε στα βράχια. Να γίνουμε συνειδητοί, ώριμοι πολίτες, αναλαμβάνοντας την ατομική και την συλλογική μας ευθύνη. Ελέγχοντας τους αντιπροσώπους μας όταν ξεφεύγουν από τα υπεσχημένα, επαινώντας τους όταν τηρούν τις δεσμεύσεις τους. Να πάψουμε να είμαστε χειραγωγήσιμοι από τα κυρίαρχα ΜΜΕ (εγχώρια και ξένα), από τα διάφορα γκάλοπ που βλέπουν το φως της δημοσιότητας, από πολιτικάντιδες κ.λπ., και να αποκτήσουμε το θάρρος της γνώμης μας. Όχι της «κοινής γνώμης», αλλά της γνώμης, θέσης και άποψης υπέρ του κοινού μας συμφέροντος. Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι θεωρούσαν τους αδιάφορους πολίτες άχρηστους. Είναι καιρός να τους θυμηθούμε.